

РЕШЕНИЕ

№ 151

гр. Велико Търново, 29.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, ВТОРИ
НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ**, в публично заседание на пети декември през две
хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ПЕТЯ СТОЯНОВА

Членове: АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ.
ГРИГОРОВ
Д. Василева

при участието на секретаря ГАЛЯ Г. СТАНЧЕВА
в присъствието на прокурора С. Г. Ц.
като разгледа докладваното от АЛЕКСАНДЪР ЛЮДМ. ГРИГОРОВ
Наказателно дело за възобновяване № 20224000600282 по описа за 2022
година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по Глава тридесет и трета от НПК.

Образувано е по искане на осъдения Ц. И. Д. за възобновяване на НОХД
№331/2022г. на Районен съд - гр.Габрово и ВНОХД№121/2022 г. на Окръжен
съд - Габрово, за възобновяване на производството и отмяна на
постановените по тях решение №61/11.08.2022г. и присъдата
№36/15.06.2022г. и оправдаване на осъдения или връщане делото за ново
разглеждане от друг състав.

В съдебно заседание прокурорът от Великотърновската апелативна
прокуратура излага съображения за неоснователност на искането.

Осъденото лице излага съображения, че не е управлявал автомобила и
иска да бъде уважено искането за възобновяване.

Процесуалния представител адв. П. излага съображения за
възобновяване на производството и връщане на делото за ново разглеждане
или намаляване на наказанието.

Великотърновският апелативен съд, като извърши проверка за наличие на претендираните в искането основания за възобновяване на делото, в пределите на правомощията си по чл. 347 от НПК, намери за установено следното:

Искането за възобновяване е процесуално допустимо. Предмет на искането е акт от кръга на визираните в чл. 419 от НПК, непроверен по касационен ред по жалба на страната в чийто интерес се предлага отмяната. Направено е от процесуално легитимирано лице по чл. 420, ал. 2 от НПК, като от съдържанието на искането се извежда оплакване за наличието на основание за възобновяване по чл. 422, ал. 1, т. 5 НПК, във връзка с допуснато съществено нарушение по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т. 3 от НПК. Искането е направено в законоустановения шестмесечен срок по чл. 421, ал. 3 от НПК.

Разгледано по съществото искането за възобновяване е неоснователно, като съображенията за това са следните:

С присъда №36/15.06.2022г. постановена по НОХД №331/2022г. на Районен съд - гр.Габрово **съдът е постановил:** Признава подсъдимия Ц. И. Д. за ВИНОВЕН в това, че около 21:00 ч. на 07.09.2021 г. в района на бензиностанция „Ромпетрол”, находяща се на ул. „Христо Смирненски” в гр. Габрово, управлявал лек автомобил марка „Рено Канго” с рег. №ЕВ95**** с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно – 3,04 на хиляда, установено по надлежния ред, след като е бил осъждан за деяние по чл. 343б, ал.1 от НК със Споразумение № 214/16.04.2019 г. по НОХД № 381/2019 г. по описа на РС – Габрово, в сила от 16.04.2019 г. – престъпление по чл. 343б, ал.2 от НК, поради което и на основание чл. 373, ал.2 от НПК във вр. с чл. 58а, ал.1 от НК го ОСЪЖДА на „три години лишаване от свобода” и „глоба” от 1 000 /хиляда/ лева. На основание чл. 343г от НК лишава подсъдимия Ц. И. Д. от право да управлява МПС за срок от четири години. Признава подсъдимия Ц. И. Д. за ВИНОВЕН в това, че около 21:00 ч. на 07.09.2021 г. в района на бензиностанция „Ромпетрол”, находяща се на ул. „Христо Смирненски” в гр. Габрово, управлявал лек автомобил марка „Рено Канго” с рег. № ЕВ 95 ****, в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка „Временно отнемане свидетелството за управление на МПС”, наложена му със Заповед № 21-0311-000051/29.04.2021 г. на полицейски инспектор от РУ – Павликени при ОД на МВР – Велико Търново – престъпление по чл.343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, поради което и на основание чл. 373, ал.2 от НПК във вр. с чл. 58а, ал.1 от НК го ОСЪЖДА на „Една година и осем месеца лишаване от свобода” и „глоба” от 600 /шестстотин/ лева. ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 23, ал.1 от НК на Ц. И. Д. едно общо по-тежко наказание измежду наложените му с настоящата присъда в размер на „три години лишаване от свобода”. Присъединява на основание

чл. 23, ал.2 от НК към така определеното общо наказание „три години лишаване от свобода” и санкцията „лишаване от право да управлява МПС” за срок от четири години, както и на основание чл. 23, ал.3 от НК – и наказанието „Глоба” от 1 000 /хиляда/ лева. ОПРЕДЕЛЯ на основание чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 23, ал.1 от НК на Ц. И. Д. едно общо по-тежко наказание по настоящата Присъда и по Определение за одобряване на споразумение № 64/17.12.2021 г. по НОХД № 265/2021 г. по описа на РС – Павликени, в сила от 17.12.2021 г., в размер на „три години лишаване от свобода”, което по реда на чл. 57, ал.1, т.2, б. „б” от ЗИНЗС да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. На основание чл. 25, ал.2 от НК при изпълнението на определеното общо наказание се приспада изтърпяната част от наказанието по Определение за одобряване на споразумение № 64/17.12.2021 г. по НОХД № 265/2021 г. по описа на РС – Павликени, в сила от 17.12.2021 г. Присъединява на основание чл. 23, ал.2 от НК към така определеното по настоящата Присъда и по Определение за одобряване на споразумение № 64/17.12.2021 г. по НОХД № 265/2021 г. по описа на РС – Павликени, в сила от 17.12.2021 г., общо наказание в размер на **„три години лишаване от свобода”** и санкцията **„лишаване от право да управлява МПС”** за срок от четири години, както и на основание чл. 23, ал.3 от НК – и наказанието „глоба” от 1 000 /хиляда/ лева. Осъжда на основание чл. 189, ал.3 от НПК подсъдимия Ц. И. Д., със снета по делото самоличност, да заплати на държавата по сметка на ОД на МВР-Габрово направените по делото разноски на досъдебната фаза в размер на 325,80 /триста двадесет и пет лева и осемдесет ст./, както и сумата от 5,00 /пет/ лева по сметка на РС – Габрово при служебно издаване на изпълнителен лист.

За да постанови присъдата си ГРС е приел следното от фактическа страна: Подсъдимият Ц. И. Д. е роден на 22.12.1973 г. в гр.Казанлък, живущ в гр. Габрово, български гражданин, с основно образование, осъждан, не работи. Със Споразумение № 214/16.04.2019 г. по НОХД № 381/2019 г. по описа на РС – Габрово, в сила от 16.04.2019 г., подсъдимият бил признат за виновен за извършено престъпление по чл. 343б, ал.1 от НК, за което и на основание чл. 55, ал.1, т.1 от НК му е определено наказание от „шест месеца лишаване от свобода”, което на основание чл. 57, ал.1, т.2, б. „б” от ЗИНЗС е постановено да бъде изтърпяно при първоначален строг режим. Със Заповед № 21-0311-000051/29.04.2021 г. на полицейски инспектор от РУ – Павликени при ОД на МВР – Велико Търново на Ц. Д. била наложена принудителната административна мярка „Временно отнемане свидетелството за управление на МПС” за срок до решаване на въпроса за неговата отговорност, но не повече от 18 месеца. Цитираната Заповед била надлежно връчена на подсъдимия на 29.07.2021г., не била обжалвана и добила законна сила на 13.08.2021г. Около 21:00 ч. на 07.09.2021г. подсъдимият влязъл в района на бензиностанция „Ромпетрол”, находяща се на ул.„Христо Смирненски” в гр. Габрово с лек автомобил марка „Рено Канго” с рег.№ ЕВ 95 ****, като с напътствия от страна на служителя и настоящ свидетел С. С. направил

многократни неуспешни опити да спре до колонка за газ. Поведението на Ц. Д. било възприето и от зареждащия в обекта свидетел Н. С. – пожарникар в служба „ПБЗН” – Трявна, който се приближил до него и след легитимиране му указал да слезе от автомобила. Подсъдимият излязъл от превозното средство, закупил от търговската част на бензиностанцията бира и отпил от нея около две глътки, преди пристигналите на място полицейски служители Е. И. и Р. К. да му разпоредят да спре. Поради видимо неадекватното му поведение двамата също така го подложили на проба с техническо средство – Алкотест Дрегер 7510 с инв. номер 0045, отчело концентрация на алкохол в издишания въздух от 3,19 на хиляда. Така установеното Е. И. и Р. К. отразили в изготвени на място АУАН серия GA, № 512503, АУАН серия GA, № 512504 и Талон за изследване №0054275, като в последния документ подсъдимият вписал, че не приема показанията на техническото средство. Поради това Ц. Д. бил транспортиран до МБАЛ „Д-р Тота Венкова” – Габрово, където дал кръвна проба, в която вещото лице по изготвената химическа експертиза установила концентрация на алкохол от 3,10 на хиляда. Впоследствие по делото е допусната и съдебно-медицинска експертиза, от заключението на която се установило, че при поглъщане равностойността на две глътки бира концентрацията на алкохол в кръвта би се увеличила с около 0,06 на хиляда. Съобразявайки това с установеното от химическата експертиза е внесено и обвинение, в което като релевантна е приета концентрация на алкохол в кръвта на Ц. Д. от 3,04 на хиляда.

Приетата фактическа обстановка от ГРС е на база следния анализ на доказателствения материал: В подкрепа на горната фактическа обстановка е признанието на подсъдимия, направено в съдебно заседание, което се подкрепя от събраните в досъдебната фаза на процеса и присъединени по реда на чл. 283 от НПК гласни и писмени доказателства, съдържащи се в материалите по ДП № 406/2021 година по описа на ОД на МВР - Габрово.

Правните съображения за взетото решение по присъдата се свеждат до следното: При така приетото за установено от фактическа и правна страна, въз основа разпоредбата и на чл. 373, ал. 2 от НПК, ГРС признава подсъдимия Ц. И. Д. за ВИНОВЕН в това, че около 21:00 ч. на 07.09.2021 г. в района на бензиностанция „Ромпетрол”, находяща се на ул. „Христо Смирненски” в гр. Габрово, управлявал лек автомобил марка „Рено Канго” с рег. № ЕВ 95 **** с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, а именно – 3,04 на хиляда, установено по надлежния ред, след като е бил осъждан за деяние по чл. 343б, ал.1 от НК със Споразумение № 214/16.04.2019 г. по НОХД № 381/2019 г. по описа на РС – Габрово, в сила от 16.04.2019 г. – престъпление по чл. 343б, ал.2 от НК.

По гореизложените съображения съдът признава подсъдимия Ц. И. Д. за ВИНОВЕН и в това, че около 21:00 ч. на 07.09.2021 г. в района на бензиностанция „Ромпетрол”, находяща се на ул. „Христо Смирненски” в гр. Габрово, управлявал лек автомобил марка „Рено Канго” с рег. № ЕВ 95 ****,

в срока на изтърпяване на принудителна административна мярка „Временно отнемане свидетелството за управление на МПС”, наложена му със Заповед № 21-0311-000051/29.04.2021 г. на полицейски инспектор от РУ – Павликени при ОД на МВР – Велико Търново – престъпление по чл. 343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК.

По отношение на наложеното наказание ГРС е изложил следните съображения:

Относно престъплението по чл. 343б, ал.2 от НК ГРС е посочил следното: Предвидени от законодателя за него при условията на кумулативност са наказанията „Лишаване от свобода” от една до пет години и „Глоба” в полза на държавата от петстотин до хиляда и петстотин лева. Според ГРС ярко и трайно преимущество имат отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства – изключително високата концентрация на алкохол в кръвта /шест пъти над пределно допустимата/, сериозно обремененото съдебно минало, включващо и осъждания за идентични деяния, опита за прикриване на извършеното, както и предприетото парвоуправление при временно отнета правоспособност. В противна насока и като единствен благоприятстващ наказателноправното положение на дееца факт е изказаното съжаление, който обаче има минимална роля в процеса. Липсва доказателствена основа да се приеме за достоверно заявеното от подсъдимия твърдение, че е бързал за болнично заведение, а соченото от адв. Д. съдействие при разследването във връзка с дадените проби всъщност представлява само и единствено изпълнение на законово задължение. Същевременно тежестта на отегчаващите вината фактори е изключително съществена и мотивира съда да фиксира водещото наказание в изключителна близост до максималния възможен размер и по-конкретно - „Четири години и шест месеца лишаване от свобода”, което след императивната законова редукция с 1/3 по силата на чл. 58а, ал.1 от НК води до финален размер от „Три години лишаване от свобода”. Кумулативно предвиденото наказание „Глоба” с оглед имущественото състояние на дееца следва да е с величина от 1 000 лева, която би способствала в пълнота за постигане целите по чл. 3б от НК. По силата на чл. 343г от НК Ц. Д. следва да изтърпи и наказание „Лишаване от право да управлява МПС”, чиято продължителност според съда следва да възлиза на Четири години, респ. над минимално възможната такава с оглед размера на водещата санкция, тъй като в случая се касае за водач с изключително висока степен на обществена опасност, установен за пореден път да управлява МПС с особено висока концентрация на алкохол и с редица предишни нарушения на ЗДвП.

Относно престъплението по чл. 343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, ГРС е изложил следните съображения: При условията на кумулативност за същото законодателят е предвидил „Лишаване от свобода” до три години и „Глоба” в полза на държавата от двеста до хиляда лева. Изцяло идентични са правните изводи на ГРС за наличието на редица отегчаващи отговорността на Ц. Д. обстоятелства – многобройните осъждания, някои от тях за престъпления по

транспорта, предприетото правоуправление с изключително висока концентрация на алкохол и огромното количество нарушения по ЗДвП, които обстоятелства имат сериозен и непреодолим превес над единствено облекчаващо вината му такова - декларираното съжаление. Ето защо според съда водещото наказание следва да е ориентирано към своя законов максимум и да възлиза на „Две години и шест месеца лишаване от свобода“, което след задължителната своя редуция по реда на чл.58а, ал.1 от НК добива окончателно измерение от „Една година и осем месеца лишаване от свобода“. Съобразено със законовите императиви е по-лекото такова – „Глоба“, да е с величина от 600 лева, осигуряваща нужното предупредително и възпиращо въздействие върху дееца. В противовес заявеното от представителя на РП – Габрово съдът намира, че за това деяние не е предвидено наказание „Лишаване от право да управлява МПС“. Законодателят посредством разпоредбата на чл. 343г от НК изрично и лимитативно е посочил за кои престъпления по транспорта се дължи определяне на това наказание и деянието по чл. 343в, ал.3 от НК не е посочено сред тях. Поради това искането на държавното обвинение и за това престъпление на Ц. Д. да се наложи „Лишаване от право да управлява МПС“ противоречи на материалния закон и не следва да бъде уважавано. Налице са предпоставките на чл. 23, ал.1 от НК за определяне на едно общо по-тежко наказание на подсъдимия измежду наложените му с настоящата присъда, а именно „Три години лишаване от свобода“, което не подлежи на увеличаване по смисъла на чл. 24 от НК поради съответствието си с обществена опасност на дееца и осъществените от него посегателства. Към формираното общо наказание на основание чл. 23, ал.2 от НК следва да се присъедини санкцията „Лишаване от право да управлява МПС“ за срок от Четири години, както и по реда на чл. 23, ал.3 от НК – и наказанието „Глоба“ от 1 000 /хиляда/ лева. На основание чл. 25, ал.1 във вр. с чл. 23, ал.1 от НК на Ц. И. Д. следва да се определи едно общо по-тежко наказание по настоящата Присъда и по Определение за одобряване на споразумение № 64/17.12.2021 г. по НОХД № 265/2021 г. по описа на РС – Павликени, в сила от 17.12.2021 г., в размер на „Три години лишаване от свобода“, доколкото деянията по тях са извършени преди надлежното им санкциониране. И тук активиране разпоредбата на чл. 24 от НК и увеличаване на това наказание е законово неприемливо и противоречащо на целите по чл. 36 от НК, поради което и не следва да се предприема. Формираната обща санкция „Три години лишаване от свобода“ по реда на чл. 57, ал.1, т.2, б. „б“ от ЗИНЗС подлежи на изтърпяване при първоначален строг режим. На основание чл. 25, ал.2 от НК при изпълнението на така определеното общо наказание „Три години лишаване от свобода“ следва да се приспадне изтърпяната част от наказанието по Определение за одобряване на споразумение № 64/17.12.2021 г. по НОХД № 265/2021 г. по описа на РС – Павликени, в сила от 17.12.2021 г. Към формираното общо наказание на „Три години лишаване от свобода“ на основание чл. 23, ал.2 от НК следва да се присъедини санкцията „Лишаване

от право да управлява МПС” за срок от Четири години, както и по реда на чл. 23, ал.3 от НК – и наказанието „Глоба” от 1 000 /хиляда/ лева.

За да постанови решението си по ВНОХД№121/2022 г. Окръжен съд - Габрово е изложил следните съображения: Атакуваната присъда на РС-Габрово е постановена по реда на глава 27 от НПК, въз основа на искане, направено от подсъдимия и неговия защитник адв.Д. Д. от ГАК. При провеждане на предварителното изслушване на подсъдимия, съгласно чл. 371, т. 2 НПК, той признава фактите, изложени в обстоятелствената част на обвинителния акт. Първоинстанционния съд е констатирал, че самопризнанията на подсъдимия се подкрепят от събраните в досъдебното производство доказателства, след което е обявил, че съответните доказателства от досъдебното производство и направеното от подсъдимия самопризнание по чл. 371, ал. 2 от НПК ще се ползват при постановяване на присъдата, без да се събират доказателства за същите факти. Районният съд, като е съобразил разпоредбите на чл.373, ал. 2 и 3 от НПК, е приел за установени обстоятелствата изложени в обвинителния акт, като се е позовал на направеното самопризнание от подсъдимия и на доказателствата, събрани на предварителното производство, които ги потвърждават и сочат на категоричния извод, че подсъдимия е извършил престъплението за което е предаден на съд. Налице е съответствие между признатите факти и фактическите положения, изложени в мотивите с оглед изискванията на чл. 305, ал.3 НПК. Първоинстанционният съд е извършил необходимия критичен анализ на събраните по делото доказателства, като правилно е установена фактическата обстановка, която и настоящата инстанция възприема. На основание приетата за установена фактическа обстановка, решаващият съд е приел от правна страна, че подсъдимия Д., както от обективна, така и от субективна страна при форма на вина пряк умисъл е осъществил състава на престъпленията по чл.343б, ал.2 от НК и чл. 343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК, за което го е признал за виновен. За извършеното престъпление по чл.343б, ал.2 от НК съдът е определил наказание от четири години и шест месеца, което е редуцирал по правилата на чл.58а, ал.1 от НК и е наложил на подсъдимия Д. наказание от три години лишаване от свобода и глоба в размер на 1000.00 лева, като е приел, че е налице изключителен превес на отегчаващите вината обстоятелства. Въззивният съд изцяло споделя този извод на РС-Габрово. Подсъдимият като деец се отличава с висока степен на обществена опасност. Същият многократно е осъждан за тежки умишлени престъпления за които му е налагано наказание лишаване от свобода и същото е търпяно ефективно. Видно от справката от картоната на Д./стр.60-62 от ДП/, същият има множество нарушения на ЗДвП, като водач на МПС за които е наказван по административен ред. Въпреки обремененото му съдебно минало, Д. системно употребява алкохол и споделя пред РС-Габрово, че има проблем с това, но , че до сега не го е осъзнавал. Подсъдимият не работи и няма трудови доходи. Изложеното сочи, че наложените до момента наказания на Д. не са постигнали целите на личната превенция. На следващо място, въззивният съд

намира, че деянието на Д. също се отличава със завишена степен на обществена опасност. Подсъдимият е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта шест пъти над разписаната в закона норма, в срока на лишаването му от право да управлява МПС, бил е силно повлиян от употребения алкохол, управлявал е автомобила в оживена градска част и в това си състояние е представлявал опасност за живота и здравето на останалите участници в движението по пътищата. Завишената степен на обществена опасност на деянието се определя и от поведението на подсъдимия, който веднага след като е разбрал, че ще бъде проверен от полицейските органи е опитал да прикрие употребеното от него количество алкохол, като изпил една бира. По изложените съображения, ГОС намира за правилно и законосъобразно, наложеното на Д. наказание за извършеното от него престъпление по чл.343б, ал.2 от НК. В тази връзка, правилни са изводите на решаващия съд за налагане на Д. на наказание по чл.343г от НК, а именно лишаване от право да управлява МПС за срок от четири години. Въззивният съд счита, че подсъдимия Д. не съзнава противоправността на поведението си, поради, което същият следва да бъде лишен от право да управлява МПС за продължителен период от време. За извършеното престъпление по чл.343в, ал.3 във вр. с ал.1 от НК съдът е определил наказание от две години и шест месеца, което е редуцирал по правилата на чл.58а, ал.1 от НК и е наложил на подсъдимия Д. наказание от една година лишаване от свобода и глоба в размер на 600.00 лева, като е приел, че е налице изключителен превес на отегчаващите вината обстоятелства. Въззивният съд счита, че така определеното наказание е правилно и законосъобразно по изложените съображения за извършеното от Д. престъпление по чл.343б, ал.2 от НК. РС-Габрово правилно е приложил материалния закон, като на основание чл.23, ал.1 от НК е определил на подсъдимия Д. едно общо наказание за изтърпяване от три години лишаване от свобода, към което наказание е присъединил наказанието глоба в размер на 1000.00 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от четири години. Правилно е приложен материалния закон и при групирането на настоящата присъда с тази наложена на Д. с определение по споразумение №64/17.12.2021г. по НОХД № 265/2021г. на РС-Павликени. Определеното общо най-тежко наказание от три години лишаване от свобода Д. следва да изтърпи при първоначален строг режим. Видно от справката му за съдимост, със споразумение №214 от 16.04.2019г. по НОХД № 381/2019г. на РС-Габрово на Д. е наложено наказание от шест месеца лишаване от свобода, което същият е изтърпял ефективно в затвора Ловеч на 12.09.2019г. Към момента на инкриминираните и групирани деяния не са били изминали пет години от изтърпяването му, поради което на осн. чл.57, ал.1, т.2, б.“б“ от ЗИНЗС наказанието по групираният присъди Д. следва да изтърпи при първоначален строг режим. РС-Габрово е съобразил разпоредбата на чл.23, 2 от НК и е присъединил към определеното общо наказание от три години лишаване от свобода по отношение на Д. и наложените наказание глоба и

лишаване от право да управлява МПС. При извършената служебна проверка на присъдата, на основание чл.314 от НПК, въззивният съд не установява при постановяването ѝ да са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, които да водят до нейното отменяване и същата следва да бъде потвърдена, като правилна и законосъобразна.

При горните фактически, по доказателствения материал и правни съображения в мотивите към присъдата на ГРС и съображения на ГОС, оплакванията в искането за възобновяване и пледоарията по същество се свеждат до следното:

Употребил е алкохол/200грама водка и една бира/, но не е управлявал автомобила защото последният не е могъл да запали и е стоял на бензиностанцията. Клиент му е казал, че не може да пие и да кара и е извикал полиция, която пристигнала и му извършила проверка за алкохол без да е управлявал МПС. Твърди, че двамата свидетели лъжат, че е правил двадесет маневри, за да уцели колонката за зареждане.

В съдебно заседание искането се подкрепя със следните съображения: Иска се възобновяване на основание чл. 422 ал.1 т.5 от НПК. Във въззивната жалба подробно са развити доводите защо наказанието е явно несправедливо и е поискано от въззивната инстанция наказанието да бъде изменено като се намали размера на лишаването от свобода и размера на глобата. Въззивният съд не се е съобразил с тези искания и затова на основание чл. 425 от НПК алтернативно да се отмени присъдата или решението и да се върне делото за ново разглеждане от съответния стадий или да се измени присъдата или въззивното решение като се намалите наложеното наказание като същото бъде около средата или минимума за това.

Не е бил в колата и нямат право да го карат да духам на масата като е седнал наблизко. Не е бил в колата, не е карал, нито е направил никакви произшествия. Имал проблеми с неговата жена, била болна с Ковид и е преценил да тръгне. Много пъти ходил с таксита, те му вземали по 15-20 лв. Един път да тръгне и пожарникарят го видял, че е седнал на масата и се обадил на полицията.

При горните съображения в искането за възобновяване становището на ВТАП в съдебно заседание е следното: Искането за възобновяване на наказателното производство е неоснователно.

Оплакванията в искането за възобновяване се свеждат до два основни въпроса:1. Не е управлявал автомобила след употреба на алкохол и не е следвало да бъде проверяван за употреба на алкохол; 2. Наказанието е явно несправедливо.

Във връзка с първото оплакване, което се свежда до оспорване на фактическите положения, изложени в обвинителния акт и признати от подсъдимия по реда на чл.371, т.2 от НПК, следва да се цитира т. 8. от Тълкувателно решение № 1 от 6.04.2009 г. на ВКС по т. д. № 1/2008 г., ОСНК. Съгласно него при процедура по чл.372, ал. 4 и чл.373, ал. 3 НПК

първоинстанционният и въззивният съд не могат да допускат и събират доказателства, които са несъвместими с признатите от подсъдимия фактически положения по обвинителния акт. При проверката на първоинстанционна присъда, постановена след надлежно проведено по чл. 372, ал. 4 и чл. 373, ал. 2 и 3 НПК съдебно следствие, е недопустимо въззивният съд да реши делото на основата на фактическа обстановка, различна от изложената в обстоятелствената част на обвинителния акт. Изявленията на подсъдимия по чл. 371, т. 2 НПК не могат да бъдат оттеглени след постановяване на съдебното определение по чл. 372, ал. 4 НПК.

На фона на горното оспорването на факта на управление на МПС след употреба на алкохол на датата и мястото, посочени във фактическата обстановка от първоинстанционния и въззивния съд не може да бъде прието.

Относно оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание следва да се посочи, че правилно както РС-Габрово, така и ГОС са приели, че преимущество имат отегчаващите отговорността на дееца обстоятелства – изключително високата концентрация на алкохол в кръвта, сериозно обремененото съдебно минало, включващо и осъждания за идентични деяния, опита за прикриване на извършеното, както и предприетото парвоуправление при временно отнета правоспособност. Единствен благоприятстващ наказателноправното положение на дееца факт е изказаното съжаление. Липсват доказателства да се приеме за достоверно заявеното от подсъдимия твърдение, че е бързал за болнично заведение. Тежестта на отегчаващите вината фактори е изключително съществена. Правилно въззивният съд изцяло е споделил извода на РС-Габрово, че подсъдимият като деец се отличава с висока степен на обществена опасност. Същият многократно е осъждан за тежки умишлени престъпления за които му е налагано наказание лишаване от свобода и същото е търпяно ефективно. Видно от справката от картоната на Д./стр.60-62 от ДП/, същият има множество нарушения на ЗДвП, като водач на МПС за които е наказван по административен ред. Въпреки обремененото му съдебно минало, Д. системно употребява алкохол и споделя пред РС-Габрово, че има проблем с това, но , че до сега не го е осъзнавал. Подсъдимият не работи и няма трудови доходи. Наложените до момента наказания на Д. не са постигнали целите на личната превенция. Въззивният съд правилно приема, че деянието на Д. се отличава със завишена степен на обществена опасност. Подсъдимият е управлявал МПС с концентрация на алкохол в кръвта шест пъти над разписаната в закона норма, в срока на лишаването му от право да управлява МПС, бил е силно повлиян от употребения алкохол, управлявал е автомобила в оживена градска част и в това си състояние е представлявал опасност за живота и здравето на останалите участници в движението по пътищата.

На фона на всичко изложено по-горе не са допуснати съществени нарушения по чл. 348, ал. 1, т. 2 и т.3 от НПК, които да съставляват основание по чл. 422, ал. 1, т. 5 от НПК за възобновяване на делото.

Водим от горното и на основание чл. 425 ал.1 от НПК,
Великотърновският апелативен съд

РЕШИ:

Оставя без уважение искането на осъдения Ц. И. Д. за възобновяване на ВНОХД №121/2022 г. на Окръжен съд - Габрово и НОХД №331/2022г. на Районен съд - гр.Габрово.

Решението не подлежи на обжалване и протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____